

[Niels Helveg Petersen.]

vore øjne, og dér står der, at selv med en stigning i den offentlige sektors vækst på 3½ pct. — og jeg minder om, at vi i hvert fald ligger oppe på 5½-6 — selv med en sådan nedsat stigning vil en forøgelse, en stærk forøgelse, af skattetrykket være uundgåelig, og når vi så kører med en endnu stærkere stigning, er skattestigningen mere end uundgåelig og må altså blive mere end stærk. Hvilke midler agter regeringen at tage i anvendelse for at styre den meget stærke stigning i efterspørgslen, som delvis allerede er indtruffet, men som vil vise sig stærkere og stærkere, efterhånden som sommeren går?

Vi venter i spænding på et svar på dette, ikke fordi jeg tror, der kommer noget konkret svar, men fordi jeg i hvert fald håber, at statsministeren i sit svar til mig vil give udtryk for, at man betragter situationen med megen alvor.

Mens jeg er ved spørgsmålene til statsministeren, vil jeg gerne føje ét til: hvad er det, man har aftalt med SF vedrørende rentefradragene? Finansministeren fremstillede det i går sådan, at man havde en undersøgelse i gang, og siden skulle der eventuelt komme et forslag. Jeg håber, det er en rigtig udlægning. Jeg vil også godt føje til, at skal der først være ekspertundersøgelser af spørgsmålet — og det har vi jo haft mange gange — bliver der ingen bukser af det skind, for eksperterne vil alle som én fraråde, at man giver sig ind i den slags eksperimenter. Men SF har jo en anden udlægning af sagen, og derfor vil jeg spørge: er der truffet beslutning om en afvikling af rentefradraget? Er det besluttet, eller er det ikke besluttet?

Jeg vil gerne beklage, at mit indlæg i dag har været kritisk; jeg anser ikke kritikerens rolle i almindelighed i det politiske liv for særlig attråværdig eller særlig glørværdig. Men det kan ikke være anderledes på baggrund af samlingens forløb.

Det er lykkedes mig at finde et lyspunkt, og det er hr. Orla Møllers udtalelse om, at socialdemokratiet bør orientere sig imod midten, bør orientere sig imod sin traditionelle linje i dansk politik. Jeg har forstået hr. Orla Møller sådan, at kun hvis socialdemokratiet gjorde det, kunne socialdemokratiet få den indflydelse i dansk politik, som

det hidtil har haft. Jeg tror, hr. Orla Møller har ret i dette, og jeg beklager kun, at udviklingen siden valget har givet stadig mindre grund til at tro, at socialdemokratiet kan genfinde sin traditionelle placering på denne side af et folketingsvalg.

Jeg vil slutte med et ønske, som vi har i det radikale venstre, og som jeg også gerne vil opfatte som et godt råd til regeringen: lad den næste samling blive en samling, vi bruger til at tænke os om. Man har talt om reformpause. For mig gerne. Lad os bruge det udtryk, men forstået på den måde, at folketinget så langt fra at holde inde med sit arbejde fordyber sig i det, vi har gennemført, selvkritisk retter blikket på det, vi har gennemført, undersøger de vildskud, der er i det, undersøger, hvordan vi kan sikre en bedre koordinering af nogle af de ting, vi har lavet.

Befolkningen har svært ved at følge med. Kravet og ønsket om en reformpause er ikke et ønske om, at folketinget skal sidde med hænderne i skødet, tværtimod, det er et ønske om, at folketinget skal se selvkritisk på, hvad det selv har produceret, og dette ønske vil vi meget gerne fra det radikale venstre fremføre over for regeringen ved planlægningen af næste folketingssamling.

Morten Lange: Som jeg havde ventet, kommer jeg til at efterfølge tre talere, der prøvede på at overgå hinanden i virksomhed ved grædemuren. Jeg må indrømme, det er lykkedes for dem, men når vi så snakker om de ting, der blev sagt ved grædemuren, må jeg sige, at lykken var mindre udpræget. Jeg var især interesseret i at høre hr. Niels Helveg Petersens særlige bidrag med de dybe beklagelser af socialistisk folkepartis indflydelse. Jeg følte mig næsten i en magtposition, hvis hans skildring havde været rigtig. Sådan noget ligger mig fjernt. Hans skildring var også forkert.

Sagen er jo den, at socialistisk folkeparti tværtimod mener, at de alternativer til løsning af dette lands opgaver og muligheder, som vi prøver at stå på, i langt højere grad skulle have slået igennem.

Det, vi står over for — og det kan jeg godt forstå hr. Niels Helveg Petersen ikke er tilhænger af, for han er jo i sin sjæls hjerte konservativ — er en ganske dybtgående omlægning af vores økonomi, fordi de nuvæ-